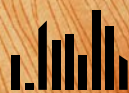

VILA *v Itálii*

JULIE CAPLINOVÁ

COSMOPOLIS

Čerstvý mořský vánek, půvabná zákoutí a jiskřivé pohledy

Michaelu Dohertymu
(alias obchodnímu řediteli z ostrova Man)
a jeho půvabné ženě Kate.
Ať je váš život plný slunce a lásky.

JULIE CAPLINOVÁ

VILA
v Itálii

PŘELOŽILA MICHAELA MARTINOVÁ

Originally published in the English language by HarperCollins
Publishers Ltd. under the title A VILLA WITH A VIEW
Julie Caplin © 2024

Translated under the licence from HarperCollins Publishers Ltd.
Julie Caplin asserts the moral right to be acknowledged as the author
of this work.

Czech edition © Grada Publishing, a. s., 2024
Translation © Michaela Martinová, 2024
Cover Illustration © Kateřina Čermák Brabcová, 2024

ISBN 978-80-247-1102-7

Kapitola 1

Říká se, že špatné věci přicházejí po třech. Počínaje dneškem se však Lia Bathurstová oficiálně dostala na číslo pět. Znovu stiskla tlačítko interkomu vestavěného do hrubé kamenné zdi.

Podruhé se z reproduktorů ozval zdánlivě nikomu nepatřící hlas: „Toto je soukromá rezidence. Musíte odejít.“

Hlasivky se jí stáhly zoufalstvím. „Prosím, chtěla bych jen mluvit se signorem Salvatorem. Zabere to jenom chvíli, slibuju.“ Stačilo, když mu poví, že ji posílá Mary Bathurstová, rodným jménem Hardingová, a byla si jistá, že ji přijme. Musel. Přijela za ním koneckonců až do Itálie.

„Pokud si přejete mluvit se signorem Salvatorem, měla byste si domluvit schůzku s jeho manažerem, signorem Knightem.“ Interkom se odmlčel s definitivností, která naznačovala, že pokud Lia zazvoní znovu, tentokrát už to nikdo nezvedne.

Zatraceně. Sesunula se ke zdi a rukou si otřela zpoceně čelo. Už v Londýně se ukázalo, že k až příliš pohlednému panu Knightovi by se lépe hodilo jméno pan Budižkničemu, což byl taky důvod, proč nyní stála na prahu malebné růžové vily Ernesta Salvatora.

Co teď? V třicetistupňovém vedru se hodinu pěšky plahočila po silnici klikatící se víc než čára na zmijím hřbetě, aby se sem dostala. Lýtka ji bolela, prsty na nohou měla sedřené do krve a hrdlo vyprahlejší než Údolí smrti. Rozumný člověk by se

možná vydal na cestu s lahví vody, ale když se dívala do Google Maps, vila Mimosa jí nepřípadala moc daleko. Technicky vzato nebyla – pokud jste byli vrána. Nepočítala však s tím, že asfaltový pás vinoucí se po úbočí pobřeží Amalfi bude stoupat pod tak strmým úhlem.

S dalším povzdechem si prohlédla kamennou zeď, která, jak tušila, obklopovala značně rozlehlý pozemek. Bylo bláhové očekávat něco jiného. Letní sídlo Ernesta Salvatora muselo mít přísnou ostrahu. Pokud ho na internetu byla schopná vystopovat ona, jeho početní obdivovatelé nepochybně dokázali totéž. Zeď, nahoře zakončená žiletkovým drátem, se táhla podél prašné cesty do dálky. Na druhé straně pozemku zahlédla strmé skalní výběžky, které by těžko zdolával i kamzík. Lia pochybovala, že by na tu zeď dokázala vylézt, i kdyby na ní nebyl ten odstrašující ostnatý drát. Rozhodně ne v žabkách, což se ukázalo jako další naprosto nepraktické rozhodnutí.

Došly jí všechny nápady.

Přijet do Itálie jí připadalo jako dobrý plán, dokud nevstoupila do zchátralého ateliéru svého kamaráda Luky, do něhož škvírami ve střeše pronikalo sluneční světlo, a nespatriła rozvrzanou rozkládací pohovku, na níž měla příštích několik týdnů spát, a mizerný kamrlík, který měl představovat kuchyni. Co se týče koupelny, nechtěla ani pomyslet na to, kdy naposledy viděla něco, co by alespoň vzdáleně připomínalo čisticí prostředek. Pravděpodobně ne posledních deset let.

Hrozilo, že ji přemůže nezvyklá sebelítost. Jak se mohlo všechno tak najednou pokazit? Před dvěma týdny touhle dobou byl život báječný. Pak jako by se naráz všechno zhroutilo, jako když padají kostky domina. S povzdechem se sehnula, aby si promnula bolavé místo mezi prsty a bílý puchýř, který jí vyrazil

na pravé noze. Byla to její vlastní pitomá chyba, neměla být tak zbrklá. A tady nahoře navíc neměla vůbec žádný telefonní signál, aby si mohla zavolat Uber.

Kulhavým krokem vyrazila po silnici, ale po pár set metrech musela zastavit. Klekla si na koleno a kolem palce u nohy si omotala poněkud zmuchlaný kapesník, který vyhrabala ze dna své plátěné tašky, aby se pokusila zmírnit tření. Čekala ji dlouhá a pomalá cesta domů v žáru poledního slunce, které ji nejspíš uškvaří zaživa. Kolem ní se prohnal otlučený fiat, jehož řidič projel zatáčku na dvou kolech stylem Lewise Hamiltona a rozmetal jí šterk kolem kotníků. Výstřel plynů z výfuku rozvířil prach, až se rozkašlala a začala prskat. Zahlédla řidiče a na krátký okamžik ji napadlo, že ho už někde viděla. Srdce se jí sevřelo nečekaným, nesmírně nepříjemným pocitem, když si vybavila ty jasně modré oči, ale pak si řekla, že se jí to jen zdá. S pomyslením, že musí vypadat hrozně, si otřela obličej, narovнала se a sledovala, jak si to k ní bzučí bleděmodrá vespa. Byla tak roztomilá a tak typicky italská, že i když jí nebylo zrovna do zpěvu, při tom pohledu jí ústa zvlnil úsměv. Skútr zpomalil a k jejímu překvapení zastavil. Řidič položil nohy po obou stranách na zem, sundal si helmu, a odhalil tak kštici plavých kudrlin. Až na ten veselý úsměv ve tváři připomínal andělského cherubína.

„*Parla inglese?*“ zeptala se s nadějí v hlase.

„Jasně.“ K její úlevě měl anglický přízvuk, i když by ji to nemělo překvapovat. S tou hřívou světlých vlasů rozhodně nevypadal jako Ital. „Vypadáte jako dáma v nesnázích. Můžu vám nějak pomoci?“ Zářivě se na ni usmál.

„Snažím se vrátit do Positana. Nevíte, jestli tudy jezdí autobus? Nebo jak bych mohla sehnat taxík?“ Mávla telefonem. „Není tady signál.“

„Kam máte namířeno?“ zeptal se.

„Kamkoli na pobřeží.“

Hbitě sklopil stojánek, seskočil ze skútru, otevřel úložný prostor za sedadlem, vytáhl přílbu, podržel ji před sebou a hluboce se uklonil. „Váš vůz čeká.“

Zasmála se.

„Myslím to vážně. Vždycky jsem chtěl zachránit dámu v ne-snázích.“ Ve tvářích se mu objevily dolíčky, cherubína vystřídal nezbedný sborista. „Tady máte. Stejně mám namířeno na pláž, takže vás klidně můžu svézt.“

„To by bylo skvělé,“ opáčila Lia. „Moc vám děkuju.“

„Žádný problém,“ pokrčil rameny. „Jedu tím směrem.“ Pozoroval ji, jak si pod bradou zapíná řemínek.

„Mimochodem, já jsem Leonardo, pro kamarády Leo.“

„A já Lia.“

„Těší mě, Lio.“

„Mě ještě víc. Děkuju za svezení.“

„Ještě jsi neviděla, jak řídím.“ V tmavých očích mu zlomyslně zajiskřilo. Všechno na něm jako by bylo zlaté a slunečné.

„Je to tak zlé?“

„Hrozné, ale ještě jsem nikoho nezabil,“ prohlásil rozjařeně. „Ale tady kolem jezdí všichni dost svérázně. S vespou moc škody nenapácháš.“

„Je moc pěkná,“ poznamenala Lia a znovu obdivovala její barvu.

„Já vím.“ Mrkl na ni. „Holky ji zbožňují. Můj brácha říká, že je to urážka mužnosti, ale v tomhle směru je strašně staromódní. A přitom nemá ani zdaleka tolik známostí jako já. Tak kdo má pravdu?“

Liu napadlo, že třeba jen není tak hezký jako Leonardo,

z něhož vyzářoval bezstarostný šarm a šťastné sebevědomí. Byl jedním z těch lidí, kteří vás dokážou rozesmát na počkání.

„Tak šup, naskoč si.“

„Ještě jednou děkuju, je to od tebe opravdu milé.“

„Já vím, ale nestojí to za řeč. Můžeš nám koupit zmrzlinu.“

„Jakou?“ zeptala se s mírným pousmáním. Byl opravdu okouzlující.

„Znám po cestě jednu krásnou malou zmrzlinárnu. Myslím, že je to přesně to, co potřebuješ.“

„A jak jsi na to přišel?“ podivila se.

„Protože každý potřebuje zmrzlinu a ty ses tvářila, jako by ses chtěla vrhnout z útesu. Upřímně řečeno, na něco takového je dneska až moc hezky, a navíc by z toho byl příšerný nepořádek. Pojd', dáme si zmrzku a kafe a ty mi přitom můžeš o všem povyprávět.“

„Teď už i kafe?“

„A proč ne?“ Jeho úsměv se rozšířil.

Vést hovor ze zadní části skútru bylo obtížné, a tak se Leonardo spokojil s jejím mlčením, zatímco se stehny přidržovala vespy a rukama svírala držadlo na zavazadlo. Přišlo jí příliš osobní objímat kolem pasu úplně cizího člověka, bez ohledu na to, jak moc se podobal roztomilému štěněti. Snažila se vychutnávat si okolní scenerii. Při namáhavém stoupaní do kopce nedocenila krásu a dramatičnost skalnatých vrcholků, které se tyčily všude kolem a na jejichž svazích se krčily malé domky. Stavení byla vmáčknutá na každou rovnou plochu a jejich střechy pokryté terakotovými taškami se táhly krajinou jako vrstvy ve skále. Celá strana údolí jí připomínala propracovaný svatební dort se stovkami pater.

Z té výšky nad městem viděla přímo na záliv a obrovský

půlměsíc tmavého moře proti zářivě modré obloze. Při pohledu na slunce třpytící se na hřebenech vln jí srdce zaplesalo radostí a trochu se zastyděla. Takový krásný den. Měla by být vděčná, že je tady. Ne každý mohl trávit léto v Itálii nebo mít ubytování prakticky zadarmo – i když to nebyl zrovna pěťihvězdičkový hotel.

Rozhodla se zaměřit na pozitivní věci a soustředit se na to, co je tady a teď. Leonardo řídil typicky po italsku, proplétal se provozem, svižně objížděl auta, která vypadala spíš opuštěná než zaparkovaná, jen stěží míjel boční zrcátka a sem tam i dveře od auta, když se nečekaně otevřely. Ačkoli ostatní vozidla v úzkých uličkách zpomalila na šnečí rychlost, Leonardo udržoval konstantní tempo, prudce řezal zatačky a měnil směr tak často, že Lia brzo ztratila ponětí o tom, kde je moře. Skrývaly ho neuspořádané řady budov kopírující obrysy strmého svahu.

Když Leonardo prudce zabrzdil a strhl skútr na chodník před zmrzlinárnou, málem spadla.

„Jsme tady,“ oznámil jí, sundal si helmu a položil nohy na zem, aby udržel skútr v rovnováze, než Lia sesedne. „Dám si *stracciatella*. Dva kopečky. S čokoládovou polevou a oříšky.“

„*Per favore?*“ ohradila se Lia, kterou odmalička vedli ke slušnému chování, a tak ji poněkud vyvedla z míry jeho bezstarostná domněnka, že je v pořádku objednávat si něco navíc, když platí někdo jiný. Nebo to snad byl jen velmi britský přístup?

Na tváři se mu znovu objevil ten andělský úsměv. „Ano, prosím. Pojd.“

Jakmile odstoupila od skútru, přehodil si helmu přes ruku a vedl ji do obchodu.

Pomalejším krokem vyrazila za ním. Okamžitě ji ovanul chladnější vzduch a do nosu ji udeřila lahodná vůně vanilky

a čokolády. Po celé délce obchodu se táhla prosklená chladicí vitrína plná hlubokých vaniček s různými příchutěmi zmrzliny, krásně natočené do krémových špiček, i když v mnohých z nich zely početné krátery svědčící o jejich oblíbenosti. Popisky byly vyvedeny úhlednou kurzívou v angličtině, němčině a italštině: *Jahodové slunce*, *Citronové potěšení*, *Čoko čokoláda*, *Madagaskarská vanilka*, *Luxusní stracciatella*, *Nutelové nebe*. Lie se sbíhaly sliny.

„Ciao, Gino,“ pozdravil Leonardo tmavovlasou dívku za pultem, vychrlil na ni záplavu italských slov a divoce přitom gestikuloval rukama. Lia si všimla, že je v neustálém pohybu, při řeči kýval hlavou a podupával nohou, zatímco ukazoval na vanilkovou zmrzlinu s hoblinkami tmavé čokolády, kterou si vybral.

„Co si dáš ty, Lio?“ zeptal se. „Čokoládová je moc dobrá a jahodová taky. Gino, tohle je Lia, je ve městě nová.“

„Ahoj,“ pozdravila ji Gina.

„Co bys mi doporučil?“ obrátila se k němu, trochu bezradná z přemíry výběru. Všechny zmrzliny vypadaly lákavě a ona si uvědomila, že od snídaně, ke které si dala vařené vejíčko, nic nejedla. Musela Lukovi přičíst k dobru, že jí doma nechal alespoň základní zásoby.

„*Stracciatellu*,“ odpověděl pohotově Leonardo. „Říkal jsem ti, že je nejlepší.“

Gina se zasmála. „Nikdy žádnou jinou nevyzkoušel. Co kdybys zkusila *Nutelové nebe*? Je to čokoládová s lískovými oříšky. Moje oblíbená. Ale všechny jsou dobré. Vyrábí je můj táta tady vzadu,“ prozradila jí a ukázala na dvoukřídlé dveře vedoucí do zadní části obchodu.

„*Stracciatella* je nejlepší,“ zamumlal Leonardo znovu a doromyslně zakoulel očima.

„Zkusím čokoládovou s lískovými oříšky,“ rozhodla se Lia řídit se Gininou radou, odhodlaná nepodlehnout Leonardovu tichému naléhání. Navíc nebyla žádný velký milovník zmrzliny. Zmrzlina je prostě zmrzlina. Nic víc, nic míň.

Jakmile však poprvé ochutnala z přetékaajícího kornoutu, který jí Gina podala, okamžitě změnila názor.

„Panebože, to je dobrota,“ zašeptala.

„Co jsem říkal,“ utrousil Leo a sám si pořádně lízl. „Díky, Gino.“

Vyšli na malou nakloněnou terasu přiléhající k chodníku přímo před obchodem, která byla ozdobená úzkými truhlíky se zářivě červenými muškáty, jejichž jasná barva ostře kontrastovala s bíle natřenými prkny. Bylo tam místo jen pro pár pěkných bílých stolků a židlí s opěradly ve tvaru srdce.

„Hmm, je vážně báječná,“ povzdychla si Lia, když se jí po jazyku rozlila bohatá chuť čokolády. Nejspíš to byla ta nejlepší zmrzlina, jakou kdy ochutnala, i když jak by ne, když seděla pod zářivou slunečnou oblohou v Itálii, s pohledným společníkem k tomu.

„Co jsem říkal,“ zopakoval Lenardo. „Ale příště bys měla zkusit *stracciatellu*.“

„Řekl ti už někdo, že jsi jak osina v zadku?“ škádlila ho.

„Ne,“ odpověděl nonšalantně. „Jen vím, co mám rád.“

Zasmála se. Byl velmi příjemný společník a – uvědomila si – první člověk, se kterým po několika dnech pořádně promluvila.

„Takže tady bydlíš?“ zeptala se.

„Jen přes léto. Moje rodina tu má dům, jezdíme sem každý rok. Ale není to žádná oběť. Positano je nejkrásnější město na pobřeží Amalfi.“ Odmlčel se, uličnický se zazubil a dodal: „Teda hned po Minori, Ravellu, Amalfi, Cetaře a Furore, abych jich zmínil aspoň pár. Už jsi některá viděla?“

„Ještě ne. Přijela jsem teprve před dvěma dny.“ Byla ráda, že se neztratila v Positanu. „Pořád se tu snažím zorientovat. Připadám si trochu jako v bludišti.“ Strmé úbočí kopce bylo protkáno úzkými uličkami, které se v pravidelných intervalech kroutily a stáčely a hemžily se butiky a malými obchůdky, z nichž se řinulo zboží až na ulici.

„Ale líbí se ti tady?“ ujišťoval se.

„To si piš.“ Věnovala mu zářivý úsměv.

„Přijela jsi na dovolenou?“

„Ne tak docela.“ Lia usoudila, že zatím bude nejlepší nakládat s pravdou obezřetně. Měla podezření, že místní obyvatelé by se mohli vůči svým slavným osobnostem chovat poněkud ochrannářsky. „Jsem umělkyně. Na pár měsíců jsem si půjčila ateliér jednoho přítele.“

„Umělkyně? Nevypadáš jako umělkyně.“ Naklonil hlavu ke straně. „Na to, abys hladověla někde v podkroví, jsi až moc hezká.“

„A jak podle tebe vypadá umělkyně?“ opáčila Lia se smíchem.

„Nevím,“ připustil Leonardo a v koutcích očí se mu objevily vějířky vrásek. „Je hladová a vyhublá? A možná celá umazaná od barvy. Ty máš moc pěkné šaty.“

Lia si uhladila látku světle šalvějového odstínu a prsty nahnatala jemnou výšivku, nad níž strávila celou věčnost. Byly to jedny z jejích nejoblíbenějších. „Děkuju,“ řekla a usoudila, že ho nejspíš nebude zajímat, že si je ušila sama.

„Jak dlouho tady hodláš tvořit?“

Lia si povzdechla a svésila koutky. „Dobrá otázka.“ Sklesle pomyslela na vypůjčený ateliér, který jí poskytoval jen velmi základní pohodlí. Alespoň tam ale byla spousta vybavení, které potřebovala, a prostor pro práci.

„Ty to nevíš?“

Soucít v jeho očích ji přimělo odpovědět otevřeně. „Hledám inspiraci pro novou zakázku a nevím, jestli ji najdu.“

„To nezní zrovna nejlíp. Ale v Positanu nemůžeš být nešťastná. Jakou inspiraci hledáš? Co kdybych tě tu provedl?“

„To by bylo skvělé.“

„Máme tady nádhernou přírodu, určitě tě něco napadne.“

Lia přikývla a ulevilo se jí, že se na nic neptal. Stále ji bolelo, že restaurace Braganzi odmítla její původní návrhy na zakázku pro svůj nový podnik v Londýně. Po fenomenálním úspěchu restaurace v New Yorku se v září měla otvírat londýnská provozovna a italští majitelé, manželé Braganzovi, hledali výjimečná umělecká díla na její výzdobu. Lia byla nadšená, když ji požádali, aby předložila několik návrhů. Zato odezva už ji zdaleka tolik nenadchla.

Když si vzpomněla na verdikt, který jí sdělil její agent, protáhla obličej. „Nedostatečně prestižní“, „postrádá niternost“ a závěrem „upřímně řečeno trochu nudný“. Nebrali si servítky, a co sakra znamenalo „nedostatečně prestižní“? Naštěstí měli o její práci stále zájem a byli ochotni počkat pár týdnů, než jim předloží nějaké nové nápady. Ten termín na ni však bohužel působil jako polibek smrti a vysál jí z hlavy každou tvůrčí myšlenku. Od té doby nebyla schopná přijít na jediný nápad. Jako by se jí z mozku vytratilo cokoli nového a neotřelého.

Uvědomila si, že se šklebí a Leonardo na ni vyjeveně zírá.

„Třeba to nakonec ani nebudeš potřebovat,“ poznamenal po chvíli.

Lia se na něj posmutněle usmála. Měla pocit, že Leonardo řečí o jejích problémech ve skutečnosti poslouchat nechce.

„Ale jinak je tu spousta věcí k malování. Určitě něco najdeš.“

„Já nemaluju.“ Usmála se – bylo to časté nedorozumění. „Jsem textilní výtvarnice. Tvořím díla z různých látek, takže mají strukturu a hloubku.“ Ráda o své práci mluvila a byla hrdá na to, že zájem o ni roste, ale toužila také po komerčním uznání. Ta zpropadená zakázka by byla třešničkou na dortu, kdyby ji tak získala.

„Aha,“ odtušil Leonardo lhostejně.

„Co děláš ty? Studuješ?“

Leonardo se zasmál. „Ne, jsem starší, než vypadám. Trávím léto na paddleboardu.“

To vysvětlovalo ty vlasy vyšisované od slunce, ačkoli Lie nedošlo, že by to někdo mohl dělat jako práci. „Takže učíš paddleboarding?“

„Ne, neučím. Jsem tak trochu flákač, ale snažím se tím moc netrápit. Žiješ jen jednou. Nakonec přijdu na to, co chci dělat. Vždycky jsi věděla, že chceš být... jak jsi to říkala? *Textilovou* výtvarnicí? Jak se k tomu člověk dostane? Ani jsem nevěděl, že něco takového existuje. Teda existuje to, že jo?“

„Existuje,“ přitakala s úsměvem, když viděla, že se tváří poněkud vyděšeně. „A ne, nevěděla jsem, že chci být *textilní* výtvarnicí, dokud jsem ten obor neobjevila na umělecké škole a nezamilovala se do něj.“

„To je paráda. Já už jsem byl zamilovaný mockrát, ale nikdy mi to moc dlouho nevydrželo,“ dodal tak sklesle, že vyprskla smíchy.

Zakřenil se. „Brácha říká, že jsem neuvěřitelně povrchní, ale můj brácha je pěkný pitomec. Předpokládám, že někdo v rodině musí být ten rozumný. Já to nikdy nebudu.“

Lia se s tím dokázala ztotožnit, protože byla jediná umělkyně založená z rodiny. Teď už alespoň chápala, proč je ta divná.

„Kolik ti je?“

„Dámy se nemáš ptát na její věk.“

„Když mi to prozradíš, řeknu ti, kolik je mně.“

Lia z toho nedělala žádnou velkou vědu. Ve třiceti letech byla... no, donedávna byla vždycky spokojená s tím, kým je a kam směřuje. Vlastně až do toho hloupého e-mailu před dvěma týdny byl celý její život strašně jednoduchý.

Kapitola 2

Následujícího rána Liu probudilo vrkání holuba na střeše. Protáhla se a snažila se uvolnit ztuhlá záda, přesvědčená, že Lukova postel je napůl matrace, napůl hromada cihel. Překulila se, spustila nohy z postele a postavila se na špičky. Přes střechy okolních domů viděla jen moře. Pořád tam je, pomyslela si s úsměvem. Navzdory jejím stížnostem na ubytování byl Casa Dia jako ateliér dokonalý. Přes příhodně rozložené stoly a vybavení dovnitř proudilo světlo a vzhledem k tomu, že seděl na střeše další budovy jako havraní hnízdo na lodi, byl pro její tvorbu ideální.

Dnes se chtěla pustit do práce nebo si alespoň pohrát s několika kousky látky. Možná že když se ponoří do krásy tohoto místa, její mozek se uvolní a vyplodí pár nápadů.

Vystačila si s rychlým šálkem kávy – v duchu poděkovala Lukovi za čerstvě namletá zrnka a french press, což bylo asi jediné gastronomické vybavení, které vlastnil – a slíbila si, že dopoledne zajde na pláž na cappuccino a něco sladkého k zakousnutí. Možná také potká Leonarda, protože říkal, že bude celý den na pláži. Vzhledem k tomu, že s ním byla legrace, byl to veselý člověk, který měl momentálně nejbližší k jejímu kamarádovi, by to nebylo na škodu. Třeba by jí i dokázal poradit, jak se dostat k Ernestu Salvatorovi. Leonardo to tu očividně dobře znal, takže možná věděl, které restaurace či bary Ernesto navštěvuje.

S nepatrným záchvěvem naděje a vzrušení položila kufr na velké rýsovací prkno. Celníky by jeho obsah jistě překvapil, pomyslela si, když ho otevřela a ven se vyhrnuly látky v duhových barvách, nesčetných tvarech a rozsáhlé škále textur.

Její původní návrhy obsahovaly prvky slavných italských staveb – okna a patra Ponte Vecchio, věže a kopule Vatikánu, římské fontány, šikmou věž v Pise podobající se svatebnímu dortu –, ale Braganzioli prohlásili, že z nich nesálá ta pravá italská atmosféra.

O hodinu později pokrývaly stůl různé kombinace materiálů, ale pořád to nebylo úplně ono. Až to bude to pravé ořechové, pozná to. Byla to niterná záležitost, kterou nedokázala nikomu jinému vysvětlit.

Po rychlé sprše si oblékla splývavé hedvábné šaty – další z jejích vlastních kousků – a seběhla po schodech do úzké uličky přímo pod Casa Dia. Ještěže ji Lukova sestra po příjezdu čekala na autobusové zastávce, jinak by tohle místo nikdy nenašla. Několikrát ostře zabočila, než ji ulička vyplivla těsně u pláže. V řadě restaurací na pobřeží už posedávali hosté a ona se loukala kolem stolů, vdechovala vůni kávy a naslouchala veselému šumění hovoru. Slunce ji hrálo na kůži a ten pocit jí vrátil trochu obvyklého optimismu.

Sama pro sebe se usmála a vychutnávala chladivý dotyk tyrkysového hedvábí na svých nohou a tíhu vlasů spletených na zádech do dlouhého copu. Jak si vykračovala podél pláže, spoustu lidí na ni vrhalo obdivné pohledy, nejspíš kvůli světlým, téměř bílým vlasům, za něž vděčila skandinávským genům své matky – celým pětadvaceti procentům –, které spolu s olivovou pletí a zelenýma očima tvořily neobvyklou kombinaci. Teď už věděla, že ty posledně jmenované nezdědila po muži, jemuž vždycky

říkala tati. Její výraz ztvrdl. Bylo těžké zjistit, že celý váš život byl jedna velká lež.

„Hej, Lio!“ ozvalo se z kavárny, kolem níž právě procházela. Spatřila Leonarda, jak na ni mává od jednoho z malých stolků.

„Ahoj, Leonardo.“

„Doufal jsem, že na tebe dneska narazím. Už jsi snídala?“

„Ještě ne.“

Leonardo nohou odstrčil židli, což brala jako pozvání, aby si přisedla. „Dělají tady výborné *cornetti al cioccolato* a *cornetti alla marmellata* – ty jsou s meruňkovým džemem.“ Ještě než se posadila, přivolal číšníka. „Co si dáš, Lio?“

„*Cornetto alla marmellata* a cappuccino, *per favore*.“

„Já poprosím o *cornetto al cioccolato* a dvojité espresso.“

Číšník přikývl, a když odešel, Lia se předklonila a spiklenecky zašeptala: „A co je to vlastně *cornetto*? Předpokládám, že k snídani nebudeme mít zmrzlinu.“

„Ale fuj, taková nechutnost. Právě *cornetto* je tradiční italské pečivo. *Cornetto* znamená roh, ale není to totéž co *croissant*, což je častý omyl. Těsto je sladší a měkčí. Prostě daleko lepší,“ dodal a vyzývavě zvedl bradu.

„Neodvážila bych se hádat,“ dobírala si ho Lia.

„Co máš dneska v plánu?“ zeptal se Leonardo. „Je krásně, co takhle strávit den na pláži?“ Věnoval jí nadějný úsměv. „Vyjme-
noval bych ti všechna nejlepší místa, která stojí za návštěvu.“

Lia nakrčila nos. Byla v pokušení jeho nabídku přijmout.

„No tak, víš, že to chceš.“

„Mluvíš moc dobře anglicky.“

„Ha! To proto, že jsem napůl Angličan. Přece si nemyslíš, že tyhle vlasy mám z italské strany? Poznám, že jsi Angličanka.“ Škádlivě ji zatahal za cop.

„Vlastně jsem poloviční Italka,“ opáčila a snažila se moc nepitvat v úzkosti, kterou v ní ten nečekaný objev vyvolal. „Udělala jsem si jeden z těch testů DNA. Jsem z padesáti procent Italka, z pětadvaceti Norka a ten zbytek údajně tvoří anglické, velšské, irské a severoevropské geny.“

Těmi nenucenými slovy se snažila zakrýt rozrušení, které to odhalení provázelo. Celý její život se ukázal jako jedna velká nehorázná lež a ani nemohla tvrdit, že by se jí po zjištění, proč se vždycky cítila jiná než zbytek rodiny, nějak ulevilo. Pochopení příčiny té sžíravé bolesti a pocitu, že k nim nepatří, jí nepřineslo žádné uspokojení. Přemýšlela, jak by asi Leonardo zareagoval, kdyby mu řekla, že je ve skutečnosti dcerou slavné italské filmové hvězdy Ernesta Salvatora.

„Jako já!“ zvolal Leonardo nadšeně a nevnímal Liin vnitřní zmatek. Když zjistila pravdu, nedokázala se přimět k tomu, aby si promluvila s matkou. Měla v sobě tolik nahromaděného hněvu, až se bála, že vybuchne a řekne něco, čeho bude litovat.

„Nikdo mi nikdy nevěří, že jsem Ital,“ pokračoval Leonardo. „I když někdy je to docela užitečné.“ Uličnický na ni mrkl. „Zvláště když nepřiznám, že mluvím italsky.“

Tomu se Lie nechtělo věřit. S tou hřívou zlatých vlasů připomínal surfaře a nejspíš přitahoval pohledy všech místních dívek.

Trochu se jí ulevilo, když Leonardo o test DNA nejevil další zájem. Výsledky ji zaskočily a obrátily naruby všechno, co si myslela, že ví. Jak jí mohla máma celou tu dobu lhát?

Poté co si prošla peklem a podělila se o šokující pravdu se svými nejbližšími přáteli, bylo vlastně příjemné dostat se od všeho pryč, být sama sebou a nestarat se o to, co to všechno znamená. Vyhýbat se matce, otci a sestře a nebrat jim telefon bylo asi trochu drsné, ale ona prostě potřebovala čas a při posledním

rozhovoru mámu požádala, aby jí ho dopřáli. Na představu, že táta ve skutečnosti není její táta, si musela teprve zvyknout.

Ale zvykne si na ni někdy?

Podívala se na telefon a málem se nahlas rozesmála. Táta jí poslal gif toho příšerného dítěte z filmu *Hledá se Nemo*, jak ťuká na akvárium v čekárně u zubaře, s popiskem: *Jsi ještě naživu?*

Rychle mu odpověděla gifem s popiskem: *Nejsem mrtvá*. Pak telefon odložila, když se znovu objevil číšník vyvažující podnos na jedné ruce. Při pohledu na talíře s *cornetti* a kávu, které před ně položil, jí neelegantně zakručelo v žaludku. Včerejší večeře skládající se z chleba, sýra a salámu ji nijak zvlášť nezasytila.

„Možná sis měla objednat dva,“ navrhl Leonardo se smíchem.

„Džentlmen by to nekomentoval,“ odušila Lia káravým tónem, což ho rozesmálo ještě víc.

„Nemyslíš si snad, že jsem džentlmen, že ne? To zní strašně nudně.“

Lia zavrtěla hlavou. Pochybovala, že někdo někdy nazval Leonarda nudným. S jeho temperamentem a slunečnou povahou byl nejspíš králem každého večírku.

Najednou prudce zvedl hlavu. „Hej, Raphe!“ Vyskočil na nohy a zamával. „Tady!“ Lia se otočila, aby zjistila, na koho volá, když vtom Leonardo dodal: „To je můj brácha.“

Mezi stoly se začal proplétat vysoký tmavovlasý muž.

„Dobré ráno, Leo. Jak...“ Jeho hlas se vytratil, když si všiml Lii, která se ze všech sil snažila splynout s židlí.

„Vy!“

„Pane Knighte.“ Odměřeně mu kývla na pozdrav. Nemohla tomu uvěřit. Taková zatracená smůla.

„Ahá,“ protáhl Leonardo s potěšeným úsměvem, „vy dva už se znáte.“